

че го познавате? Каква е тѣзи тайна? ще ли бѣжд азъ сѣкогы злочестъ? Или прогнѣвенытъ богове искать дѣа бѣжд сѣкогы осждень да жедувамъ като Тандала и дѣа лувѣж една призрачна вода която са изхлѣзва отъ устнытъ ми? Одисее, Одисее, за вынжгы ли ми избѣгнѣхте? Може бы азъ нема да вы видѣж вече! Може бы искателитѣ на Пенелопа да вы олувѣжтъ въ онѣзи мрежжи конто сж приготвили за мене! Поне ако вы придружжавахъ, быхъ умрѣлъ заедно съ васъ! Одисее, Одисее, ако морека нѣкоя буря не вы исхвърли изъ новго на нѣкоя канара (защото азъ сичко са боѣж отъ враждебната сждба), ужасъ ма обнема да не вы постигне въ Итака гибелната сждба на Агамемнона въ Микены. Но защо любезный ми Менторе, позавидѣхте на моето благополучіе? Въ този часъ азъ быхъ го пригжрижлъ, былъ быхъ вече съ него въ пристанището на Итака, и тамъ быхъ са сподвизавалъ съ него за уничтоженіе на нашытъ врагове.“

Менторъ му отговори засмѣно: „Виждате, любезный ми Телѣмахе, какъ сж създадени челоуѣцытъ: выи сте неутѣшны, защото видѣхте баща си безъ да го познаете. Какво не быхте дали выи вчера само да са увѣрите че не е умрѣлъ той? Днесъ чрезъ собственытъ си очы са увѣрихте въ туй, и туй увѣреніе, което трѣбаше да вы испълни съ радость, докарва ви огорченіе! Таквози е челоуѣческото сърце; то за нищо не счита найвъждельното нѣщо отъ минутата щомъ го придобие и е способно да са вълнува за туй което не притежава еще.“

„Боговетѣ за да опытатъ вашето тѣрпѣніе държтѣ вы въ туй недоумѣніе, и выи считате туй време за изгубено: знайте че то е найползовитото въ сичкыя выи животь; защото тѣзи скѣрби служтѣ да вы иestyцѣатѣ въ найнуждната отъ сичкытъ добродѣтели за тѣзи конто сж назначены да управятъ челоуѣцытъ. Трѣба дѣа сте тѣрпѣливы ако искате да сте господарь на себе си и на другытъ челоуѣцы; нетѣрпѣливостыта, която сж вижда че е сила и мжжество на душата не е друго освѣвънъ слабость и безсиліе да претѣрпя мжкы. Който неумѣе да чака и да тѣрпи, той прилчыта на тогози който не умѣе да умѣлчи една тайна: единытъ и другытъ сж